

Cornelius Coposu nu a reapărut pentru că, de fapt, el a existat permanent

Mult îndurerată familie, îndurerăți prieteni,

Cu sufletele zdrobite de durere, petrecem astăzi pe ultimul său drum pe cel ce ne-a fost destoinic și înțelept conducător, marele nostru președinte, prietenul nostru drag, Cornelius COPOSU.

El a marcat, cu viață și activitatea sa politică, ultima jumătate de secol din istoria zburătoare a acestei țări, împlindu-și destinul cu vîrtegia acestor vremuri.

El a reprezentat, în ultimele decenii, simbolul luptei de rezistență națională față de opresiunea comunistă, el a fost nădejdea noastră, a tuturor, pentru vremuri mai bune în această țară.

Venit pe lume pe meleagurile Sălajului, la câțiva pași de Bădăcinul lui Iuliu Maniu, fiu de preot dintr-o ilustră familie angajată plenar în lupta pentru libertate a poporului român din Ardeal, el va fi altăzii din prima tineretă în orbita astrului de la Bădăcin, căruia îl va fi, rând pe rând, sărungios ucenic, fiul colaborator și apoi, tot restul vieții, strălucit continuator al luptei sale politice.

Păsind în viață în mediul specific al iluștrilor luptători ardeleni făuritori ai Marii Uniri de la Alba Iulia, adaptat la izvoarele de nesecată simțire românească de la Blaj și Cluj, totul a contribuit la modelarea sufletului său pe fundamentele moralei creștine și a iubirii fierbinde de tot ce-i românesc, totul i-a deschis calea către Iuliu Maniu, căruia îl va deveni secretar din prima tinerete.

Era perioada anilor 1936-1938. Nori negri se adunau deasupra țării noastre și a întregii Europe, previnând furta. Tara noastră, prin săvârșitul evenimentelor, va cunoaște consecințe nefaste, cu sfâșierea teritorială națională și an trenarea într-un război generator de jertfe și suferințe.

Cel care a înfluit dezastrel în care era impinsă țara și s-a opus cu dărziile acestei orientări greșite, cel care a încercat să dispără și mai salveze ce se mai putea salva în asemenea condiții vitregi a fost Iuliu MANIU, conducătorul de necon-

testat al opozitiei din acea vreme, iar alături de el a stat permanent, cu toată energia, îndemnarea și devotamentul său, Cornelius COPOSU.

In toate aceste imprejurări grele pentru țară, el a fost cel mai apropiat colaborator al lui Iuliu Maniu!

Înestrat cu o memorie prodigioasă, Cornelius COPOSU putea să relateze zile întregi cele mai amănunte aspecte legate de marile evenimente din acea perioadă, dramaticele Consiliului de coroană din anul 1940, abdicarea regelui Carol al II-lea, acțul de la 23 august 1944 și toate celelalte evenimente istorice la care, într-un fel sau altul, el a fost părță.

1938.

În perioada 1944-1947 l-am întâlnit frecvent, drumurile noastre politice întreținându-se adesea.

Cu adevărat însă ne-am cunoscut în chinurile celor 17 ani din temnițele comuniste. Atunci, în cruntă suferință, am putut cunoaște omul cu adevărat. Atunci l-am înțeles taina care-l făcea să nu se plece în calea restrîștei, să fie mereu încrezător în izbăndă finală. Taina constă din aceea că la temelia luptei sale puse se dragoste, dragoste de crezul pe care-l slujea, adeziunea din toate fibrele ființei lui la lupta comună a noastră, a tuturor.

Acest atașament de o viață întreagă față de partid și față de mentorul său iubit îl a dat tăria să îndure chinurile temnițelor, iar după eliberarea din închisorii i-a dat energia să strângă în jurul său pe cei care n-au obosit și n-au disperat spre a continua luptă.

Desigur, Cornelius COPOSU n-a fost singur în această bătălie, același itinerar l-a parcurs și alii din vecinătatea gardă a Partidului. Dar el a avut un talent și un curaj de excepție care i-au permis să strângă în jurul său,

într-un tot unitar, aceste forțe risipite, să țină permanent legătura cu ele, să asigure astfel, în condiții extrem de vitregi, permanența partidului.

În toată perioada care a urmat eliberării din închisorii, cu mari riscuri și sacrificii, cu interminabile anchete, perchezitii, urmări și noi arestări, Partidul Național Tărănesc a continuat să existe și să lupte, iar acest lucru se datorează, în primul rând, lui Cornelius COPOSU.

Așa se explică faptul că după 42 de ani de la desfiin-

cipe este legământul nostru solemn, ca, strânsi uniti în jurul străvechiului și gloriosului steag al partidului, să continuăm cu hotărâre lupta căreia Cornelius COPOSU i-a sacrificat întreaga viață, lupta zecilor de mii de martiri ai partidului, lupta marilor noștri învățători Iuliu Maniu și Ion Mihalache, să nu ne abatem nici o clipă de la crezul pe care aceștia ni l-au lăsat ca o sfântă moștenire.

Nu mai astfel vom putea spune că ne-am îndeplinit datoria, numai astfel vom fi demni de jertfă, numai astfel zidind pe acest fundament moral, vom da tăria luptei noastre viitoare.

Acum, rugăm pe bunul Dumnezeu să odihnească sufletul lui Cornelius COPOSU în pace, iar pe noi să ne întărească pentru a merge fără şovăire, până la capăt, pe drumul trasat de manii noștri conducători.

Ion DIACONESCU

Pentru că politica nu are preoți, a trebuit să existe un om numit Cornelius COPOSU, capabil să ia asupra lui păcatele ei

Dumnezeu ne-a dăruit dureroasa onoare de a conduce o legendă pe ultimul ei drum pământesc. Am învățat cu toții că legendele nu mor niciodată și totuși, tristețea acestor ore este sfâșietoare pentru că, de acum înainte, la fiecare dintre mesele noastre se va afla un scaun gol.

Cornelius COPOSU ar fi putut să moară de mii de ori până acum. Istoria ultimelor cinci decenii a ridicat imprejurul lui ziduri și i-a tărat în noroi toate credințele. A supraviețuit asasinării soției, prietenilor și marilor săi învățători. L-a fost dat să fie un om fără vârstă: tinerețea nu i-a fost opriște după cum bătrânețea nu i-a devenit o povară. Când totul părea pierdut, o întreagă Românie și-a mutat granițele în sufletul lui generos și acolo a continuat să existe și să aibă un viitor, după legi care în lumea din afară fuseseră omorate.

Cornelius COPOSU se numără printre cei aleși de soartă pentru a dezminți ideea că românii nu au vocația istoriei. S-a născut într-o familie de preoți dintr-un sat ardelean și a fost educat potrivit tradițiilor universitare ale Clujului interbelic. Pentru un român, numai aceste date echivalează deja cu un titlu de nobilie. Într-o perioadă tulbere, când mulți intelectuali se temeau de orice angajare politică, Tânărul Cornelius COPOSU a intrat în Partidul Național-Tărănesc și a înțeles repede un adevăr simplu și adânc: pentru a face politică e nevoie de credință. Jertfa pentru propile idei transformă o formăjune politică într-un partid cu adevărat național, cu adevărat istoric. PNȚ-ul aduna sub același standart martirii românilor transilvăneni cu tradițiile multiseculare ale țărănimii din Regat. Forța morală a acestui partid avea să iașă la iveală cu adevărat, în anii infernali ai luptei cu comunismul. Cine s-ar fi putut opune unei asemenei forțe diabolice fără o adevărată tradiție a luptei și a credinței în idei?

O țară întreagă aflat, măcar acum, în acest ultim ceas, că, în 1987, Cornelius COPOSU înscria Partidul Național-Tărănesc în Uniunea Europeană Creștin Democrată. Coplești de doliul acestor zile, căci din nou au avut răgazul de a măsura cu dreaptă măsură luciditatea și clariviziunea acestui act politic? Căți dintre oamenii politici contemporani, chiar dintre cei care în înmâna destinele omenirii, au știut să vadă, încă din 1987, sfârșitul războiului rece ca pe o simplă întoarcere la trecut, Cornelius COPOSU a înțeles și faptul că democrația și nu preșteorica este orizontul necesar al vieții de după comunism în această parte a Europei. Dovada de necontestat a unei lucidități fără egal, opera de reorganizare a Partidului Național-Tărănesc Creștin Democrat atestă faptul că marele disperat încheiasă pe viață un contract major cu istoria neamului său și cu istoria lumii.

Alături de acest act se înscrie și cealaltă mare construcție pe care a citorit-o Cornelius COPOSU: unitatea Opoziției în cadrul Convenției Democrațice. Confruntat cu o evoluție mult mai dificilă și mai lentă a democrației decât în alte țări ale estului european, Cornelius COPOSU a înțeles mai repede decât noi toți nevoie istoriei românești de azi și a luptat cu o energie fără egal pentru o alianță politică durabilă a forțelor democratice din România.

În decembrie 1989, Cornelius COPOSU nu a revenit în arena politică românească, pentru că nu plecase niciodată din ea. Politica s-a întors, atunci, în România, aducându-ni-l pe El, ca pe un cadou neșperat. Un alt fel de om politic. Un om căruia i se pot adresa cuvinte dar care nu poate fi insultat. Un om care nu poate fi acuzat de nimic dar a căruia biografie acuză. Pentru că politica nu are preoți, a trebuit să existe un om numit Cornelius COPOSU, capabil să ia asupra lui păcatele ei. Printr-o alchimie, numai de el sătă, a transformat fiecare suferință, fiecare umilință, în bunătate și căldură umană. Și-a plâns prietenii dar a găsit puterea de a-și compătimi călări.

Într-o Românie care a prins gustul marilor averi, a murit sărac. Într-o țară în care nici un compromis nu pare imposibil, a murit cu Legiuina de Onoare la piept. După o viață în care a fost închiș și bătut, a murit fără să urască pe nimeni. Într-o lume în care până și cei tineri cad pradă de zândejdii, a murit luptând. Atunci când mulți dintre români se gândeau să-și părăsească țara, el și-a trăit calvarul aici și tot aici a rămas ca să moară. Cornelius COPOSU își supraviețuiește, acesta i-a fost destinul.

Aici, în fața lui Cornelius COPOSU - cea mai cărată instanță morală a lumii românești de azi - pentru toți anii care ne-au mai rămas de trăit, facem acest legământ solemn:

♦ vom continua drumul democrației românești până când fiecare locuitor al acestei țări va putea fi un om liber, demn și prosper.

♦ vom lupta pentru instaurarea definitivă a mandriei naționale și a moralei creștine.

♦ vom învinge disputele politice pentru ca în casele românilor să fie, în sfârșit, bucurie, pace și speranță.

♦ nu vom face compromisuri și nu ne vom lăsa coplești de frică, de îndoială, de deznaștere.

♦ nu vom uita niciodată că nu noi contăm, ci România.

Și mai ales, nu vom uita niciodată!

Adio, domnule COPOSU!

Dumnezeu să vă ocrotească sufletul de român!

Dumnezeu să ocrotească România!

Emil CONSTANTINESCU

Dreptatea

9